DIALOG CU UN FOST REZERVIST

JOACA DE-A RĂZBOIUL

Vasile B. a fost mobilizat cu încă vreo șapte consăteni de-ai săi să apere interesele neamului, integritatea teritorială a Moldovei. A nimerit pe poziții la Cocieri. Am crezut că cititorului îi va fi interesant să afle ce simte un ostaș pe linia întîi. Anume acesta e laitmotivul interviului. Deoarece după război (și la distanța unde suflarea războiului nu se prea simte) vor fi mulți eroi care s-ar putea să-i ceară socoteală pentru vorbele ieșite din făgașul patriotismului, n-am riscat să-i reproduc numele deplin. Deși, recunosc, m-am întrebat cine are grijă în armata noastră de moralul ostașilor, cine e dator să le explice pentru ce luptă, să-i convingă că își pun viața în pericol pentru o cauză dreaptă?

— Gheorghe, noi, ziariștii, ne străduim să spunem lumii cît mai operativ și veridic adevărul despre războiul din Transnistria. Și e firesc că nimeni nu e mai aproape de adevăr decît un om care zilnic riscă să-și piardă viața? Ce ai avea tu de spus?

— Multe. În primul rînd, regret că nimeni nu m-a întrebat de am ori nu am dorință să plec la război. Mi-au adus într-o seară de aprilie citație acasă, a doua zi dimineața m-am prezentat la comisariat, aici ne-au urcat în autobuz și... dus am fost tocmai la Bulboaca.

— Cam cum ar trebui să înțeleg acest regret? Ai părăsi linia întîi, dacă ți-ar permite împrejurările?

— Cred că da.

— De ce?

— Parcă ai să scrii ce-ți voi spune? Am familie... Acasă mă așteaptă soția cu doi copii mici. Îmi construiesc casă. Am grădină mare, trebuie lucrată. În brigadă-mi staționează tractorul. E luna iunie. Trece vara. Dar eu încă n-am făcut nimic anul acesta. Mă joc aici de-a războiul...

— Cum vine asta?

— În sens direct: împușcă separatiștii, împușcăm și noi. Dar pentru ce facem aceasta — nu știe nimeni.

— S-a întîmplat vreo dată să deschideți foc voi primii?

— A fost. Într-o noapte de mai pogorîse o liniște de se auzea și suflarea frunzei. Și-atunci unul dintr-ai noștri unde face: «Ia să le stric eu somnul căzăceilor». Și trase în sus din automat. Tirurile au durat pînă dimineața...

— Unde vă adăpostiți în orele de răgaz, noaptea, pe timp ploios?

— Care și unde se nimerește: în mașini, în blindate, dar majoritatea rămîn în tranșee...

— Am auzit că duceți lipsă de țigări...

— La Bulboaca într-adevăr n-aveam de fumat. Acum sîntem asigurați cu «Astra».

— Ce final crezi că poate avea conflictul?

— După părerea mea, și nu numai a mea, există două căi de soluționare a problemei. Prima: luarea Tiraspolului cu asalt — acest lucru trebuia înfăptuit odată cu declararea stării excepționale; și a doua: retragerea imediată a forțelor din zona conflictului. De altfel, și populația din satele nistrene ne imploră să ne ducem de aici.

— Dar dacă separatiștii trec în ofensivă?

— Nu se vor încumeta. Ei sînt istoviți ca și noi. Și-apoi au înțeles că războiul e absurd.

— De ce crezi, de unde știi că-i anume așa?

— În unele locuri distanța dintre noi și adversari e de numai două-trei sute de metri. Conversăm liber cu ei.

— Nu i-ați întrebat de ce nu părăsesc pozițiile?

— Ba da.

— Și ei ce zic?

— Să-i cerem socoteală lui Smirnov, că de el depinde totul...

Nu știu ce ne așteaptă. Nu știu ce viitor vor avea copiii noștri. Are oare vreun rost să luptăm pentru asemenea viață?..

Consemnare de Vasile TUDOSE.